

— Κύττα! ἄσωτοι, ἄσωτοι εἶνε! ἐφώναζε μία Πλακιώτισσα, ἐκπλητσομένη πρὸ τοῦ ἀριθμοῦ των.

— Πιρογορί! τὸ ἄρρυστου ὥστε νὰ βγῇ ἡ ψυχὴ του! ἀκούεται ἄλλη φωνή.

Τὰ «Θεὸς σχωρέστου» ἔδωκαν κι' ἐπερναν ἐξ ὧλων τῶν μερῶν ὅθεν διήλθον εὐνοϊκωτέρας ὑποδοχῆς ἔτυχον σχετικῶς εἰς τὴν Ναύπαλιν. Ἐκεῖ τέλος ἀπῆλause τὸ μάτι των τέσσαρες πέντε σημαίας ἀπὸ οἰκίων καὶ καταστημάτων, σιοιμένας τιμητικῶς ἅμα τῇ διαβάσει των, καὶ ἀπηλαύσαμεν τοῦ κ. Κυριακοῦ ἄσκειποῦ, παρερχομένου πρὸ αὐτῶν. Ἠκούοντο ἐνίοτε χειροκροτήματα μεταξύ αὐτῶν παραληφθέντα ἐν δουρικῇ ἀπομιμήσει ἐκ τῆς διαδηλώσεως τῶν Σουτσιατῶν, καὶ ζητωκραυγαὶ ἐνίοτε ἐξεργήγουντο ἀπὸ μερικὰ σπήτια, μὲ τὴν διαφορὰν ὅτι οἱ ζητωκραυγάζοντες ἐνθουσιῶδεις ἦσαν τριετῇ καὶ πενταετῇ παιδικία, φωνάζοντα χειροκρατούμενα: «Ζήτω ὁ Μεγιστὰς!»

Διὰ νὰ μὴ πολυλογώμεν, μετὰ μακρὰν, πολὺμοχθον καὶ κοινορτώδη περιπλάνησιν ἀνὰ μέσον πασῶν τῶν συνοικιῶν τῆς πόλεως, ἀπηυδημένου πλέον καὶ λαχανιάζοντος τοῦ κ. Μελαῦ, καὶ ἀφίνοντος νὰ τὸν σύρῃσιν ὁσῶ ἤθελον, συχνὰ δὲ συνεκροτοῦντο καὶ εἰλονεικίαι μεταξύ των, προκειμένου νὰ πάρῃσι τοῦτον ἢ ἐκεῖνον τὸν δρόμον, ἢ διαδήλωσις κατεστάλαξε πάλιν εἰς τὸ ἀρχικὸν αὐτῆς σημεῖον, καὶ δευτέραν κουβέντα ἀπέτεινε πρὸς τοὺς φίλους του ὁ κ. Μελαῦ, χειρόγραφον ὅμως ταύτην, πρὸς ἐπίτασιν τῆς γρουσουζιάς, καὶ συχνὰ λαθεύων κατὰ τὴν ἀνάγνωσιν αὐτῆς. Περιεῖχε δὲ ἡ προσφώνησις καὶ τὸν ἐξῆς παράγραφον, ὁ ὁποῖος μᾶς ἐφάνη ὑποκρύπτων λεπτὰ λεπτὰ παράπ.να καὶ τρήμον: «Ἐνώπιον τῆς κάλλους οὐδεὶς γινώσκει εἰμὴ μόνον ἡ συνειδήσας σας ποῦ θὰ καταβέσητε τὴν ψῆφον σας...» ὡς νὰ εἶχεν ὑπ' ὄψει του τὴν ἐπωδὴν τῶν ἡμερῶν:

Ταρι ρά, ταρι ρά,

Θὰ σοῦ σοῦ φᾶμε τὸν παρὰ...

Μία κρυγὴ γυναικὸς πρὸς τοὺς ἀποτελούντας τὴν διαδήλωσιν πρέπει νὰ ἐπισφραγίσῃ ἀντὶ παντός συμεράσματος τὰς γραμμάς μας:

— Κρίμα, κρίμα ποῦ εἴστε Ἀθηναῖοι!

Ὁνούλουδου.

ΕΚΛΟΓΙΚΑ ΑΝΘΗ

Οὐδέποτε διαδήλωσις ἐπαρουσίασε πενθιμωτέρα ὄψιν ἀπὸ τὴν χθεςινὴν τοῦ κ. Μελαῦ. Ὅταν ὁ Χριστὸς ἐφέρετο εἰς τὸ Πραιτώριον καὶ ἐκεῖθεν εἰς τὸν σταυρὸν, ἦτο ὀλιγώτερον περιαλγῆς καὶ ὀλιγώτερον σύννους· πλέον δὲ ἢ ἅπαξ νομίζομεν ὅτι διείδομεν ἐπὶ τῶν χειρῶν του διαγραφόμεν τὴν τὴν φράσιν:

— Ἰλλί, ἰλλί λαμὰ σαβαχθαρί.

Ὁ ἐστι μεθερμηνευόμενον:

— Ἀλοι, ἀλοι καὶ τρισαλοι.

Ἐκ τῶν ἀκολουθισάντων τὴν διαδήλωσιν τοῦ κ. Μελαῦ προσεβλήσαν ἰδίως τὴν προσοχὴν οἱ ἀδελφοὶ Παράσχοι, Ἀχιλλεὺς καὶ Γεώργιος, ἐκ τῶν ὁποίων ὁ πρῶτος δὲν θὰ λησμονήσῃ μεταξύ τῶν ἄλλων ἐπιθέτων τὰ ὁποῖα ἐφιλοδώρησε κατὰ καιροῦς εἰς τὴν μούσάν του νὰ τὴν ὀνομάσῃ τώρα καὶ **Μελέντζα**, ὁ δὲ Γεώργιος θὰ ἐπωφεληθῇ τῆς εὐκαιρίας νὰ περειαγάγῃ εἰς κανένα στίχον τῆς Ἰλιάδος του

καὶ τὸν Μελαῦ του. Καὶ ἦν ἰδεῖν τὸν ἐθνικὸν μας ποιητὴν προσφωνοῦντα αὐτόν:

Μ' ἀρέσουν τὰ κλεφτόπουλα καὶ τὰ ἄρματωλίκια,
ἀλλὰ δὲν εἶνε ἄσχημα, θαρρῶ, καὶ τὰ τιφλίκια,
τάρλα τάρλα τάρλα λά
Ζήτω καὶ τοῦ κύρ Μελαῦ.

Τὴν ὅλην διαπόμπην—δανειζόμεθα τὴν λέξιν τοῦ Φιλήμονος—ἔκλειε μία νοσοκόμος ἁμαξὰ φέρουσα τοὺς τέσσαρας τραυματίας· τῆς Κηφισσιᾶς, κεφαλοδεμένους καὶ κινοῦντες τὸν οἶκτον μέχρι δακρύων. Τὸ πείραμα δὲν ἦτο ἀτυχές· Ὅ,τι δὲν κατορθῶναι ἢ δύναμις κατορθῶναι πολλάκις ὁ ἔλεος· ἄπορον μόνον πῶς δὲν ἐσύναξεν ὁ κ. Μελαῦ καὶ τόσους ἄλλους ἀναπήρους καὶ παραλυτικούς· διὰ νὰ τοῦ ἐξασφαλίσουν βεβαιότερον τὴν ἐπιτυχίαν. Λυπούμεθα ὅτι δὲν ἐναπολείπεται πλέον καιρὸς διὰ νὰ τοῦ συστήσωμεν τὸν παρὰ τὴν ἀγγλικὴν ἐκκλησίαν ἀτυχῇ τυρλὸν ἀλλὰ καὶ γόνι καὶ μαγνήτην ἀπείρων πενταρῶν· θὰ τὸν ἠκούομεν κλαυθμηρῶς μουρμουρίζοντα:—Δόξτε, κύριοι, ἓνα ψῆφον καὶ τοῦ κ. Μελαῦ. Δὲν εἶνε ὁ πρῶτος ἁμαρτήσας.—Εἶνε ὁ ἔσχατος τῶν ἀνθρώπων!!

Καὶ ἐπροχώρει ὁλονὲν ἡ διαδήλωσις ἀραιὰ πάντοτε ὑπενθυμίζουσα τὸν ἐκφραστικώτατον ἐκείνον καὶ λακωνικώτατον στίχον:

ἀραιὰ ἀραιὰ καὶ μακρά

νὰ φαίνωμαστε καμμιὰ τριανταρέα!

Ἐνίοτε ἀνεπτύσσετο εἰς τετραδας καὶ ἄλλοτε εἰς ἀκροβολιτικὴν παράταξιν· ἐζήτει δὲ ἐπ' ἐπ' ὀνόματι καὶ κατελάμβανε τὰς στενοπούς καὶ τὰ σοκάκια, ὥστε ἂν δὲν ἀποτελῇ ρεῦμα νὰ σχηματίζῃ τουλάχιστον ρυάκιον, στρατηγικώτατα ἀποφεύγουσα τὰς πλατείας καὶ τὰς εὐρείας ὁδούς.

Παρετάρθη ἀκόμη ἐν ἄλλο. Εἰς τὴν ἀτελεύτητον ἡ πεπικνωμένην ὡς μυρμηκιὰν διαδήλωσιν τοῦ κ. Σούτσου δὲν ἐχώρει οὔτε νὰ σταθῇ οὔτε νὰ κινηθῇ ἁμαξὰ. Τούναντίον τὴν ἐμπροσθοφυλακὴν καὶ τὴν οὐρὰν τῆς διαδηλώσεως τοῦ κ. Μελαῦ ἀπετέλουν ἁμαξαὶ τινες ἐπιφορτισθεῖσαι καὶ τὸ ἔργον τοῦ σημαιοφόρου. Τούτων εἶπετο ὁ ἀτυχὴς ὑποψήφιος περικυκλούμενος ὑπὸ μελαγχολικῶν τινῶν φυσιογνωμικῶν καὶ ἄλλων ἰουδαϊκῶτατα διαγελωσῶν, ἤρχοντο κατόπιν μεσῖται τινες—ἀπαράιτητοι τοιοῦτου ὑποψήφιου ὑπασπισται—συνανεμινύετο μὲ τούτους ὡς εἰς χορὸν προσωπιδοφόρων εὐάριθμοι δανδῆδες τοῦ σαλονιοῦ του, ἤρχοντο κατόπιν μερικοὶ χρυσοκάνθαροι, καὶ συνεπλήρουν τὸ κινητὸν αὐτὸ χρηματιστήριον ἄδολοι καὶ ἀπότηρευτοι πολῖται, ὡς οἱ αὐτοσχέδιοι ἐκεῖνοι συνδαιτημόνες παρέας τινοῦ διὰ νὰ φάγουν μαζὺ τὸ ντζουβέκι.

Ἡ παρέλασις των διὰ τινῶν ὁδῶν ἐν αἷς οὐδαμοῦ ἐφαίνετο τὸ ὄνομα Μελαῦ ἐκυμάτιζε δὲ ἐπὶ ἀπείρων σημαίων τὸ ὄνομα τοῦ Σούτσου ὡς εἰς ἀσφαλῶς ἀγκυροβολημένον στόλον ἐδίδε πιστὴν τὴν εἰκόνα πτηνῶν παροδικῶν ἅτινα ἐξέπεσαν εἰς καινοφανῆ ἐδάφη καὶ τὰ ἔχουν χαμένα!

Μερικὰ ζήτω βραχνὰ, ὀλίγα παλαμάκια ξεθυμασμένα ἓνας ἀποχαιρετήριος λόγος τοῦ κ. Μελαῦ ἀπὸ τῶν παρὰ

ρων του πρὸς τοὺς ὀλίγους, ἀλλὰ πρακτικούς, ἐκλογεῖς του ἔδωκε πέρας εἰς τὴν πένθιμον ταύτην πομπήν.

Κρίμα νὰ μὴ ἀπαγγεῖλῃ ὁ Ἀχιλλεὺς κανένα ἐλεγγεῖον· νὰ ἔνα καλὸν τέλος :

Ταλαίπωρε, μὴ ἀφειδῶς τὰ χορήματά σου χύνῃς
ἂν ἀποτυχῇς δῆμαρχος Μελάς, κἂν νὰ μᾶς μεῖνῃς.

Δύο χθὲς προσεφώνησαν ἀπὸ τοῦ οἴκου τοῦ κ. Μελά μετὰ τὸ πέρας τῆς διαδηλώσεως, ὁ οἰκοδεσπότης καὶ ὁ Παναγῆς Κυριακός. Τοῦ τελευταίου τοῦτου ὁ λόγος, γεμάτος ἰησουϊτισμὸν, μᾶς ἔκαμεν ἐντύπων πανούργου λωποδύτου ὅστις ξεμοναχιάσας παρεπιδημοῦντα Ἀνατολίτην ἀρχίζει νὰ τοῦ ὀμιλῇ περὶ τῆς Μεγάλῃς ἄγτας ιδέας, αἰφνης ὁ κατηχούμενος εὐρίσκεται ἄνευ ὥρολογιοῦ, διὰ τῆς μεθόρου τοῦ πορτοφολίου. Ὁ λόγος τοῦ κ. Μελά ἦτο περίπου ὁ ἀκόλουθος :

Φίλοι συμπολιταί !

Εὐγνωμονῶ ὑμῖν ἀπὸ τσέπης ἐπὶ τῇ ἐκδηλωθείσῃ πρὸς με γνώμη καὶ ἐδραία πεποιθήσει.

Προσέλθετε ἐνώπιον τῆς κάλπης ἐν πλήρει τάξει, ἡ δὲ ὑπὲρ τοῦ ταμείου μου μέριμνα ἄς ὀδηγήσῃ τὴν ψῆφόν σας. Ἐνώπιον τῆς κάλπης οὐδεὶς γινώσκει εἰμὴ μόνον ἡ συνειδησίς σας—ἐλπίζω δηλαδὴ νὰ μὴ φανῇτε ἄσυνειδητοί—ποῦ θὰ κἀταθέσσετε τὴν λευκὴν ὑμῶν ψῆφον. Κατελθὼν εἰς τὸν εὐγενῆ ἀγῶνα τὴν ἐκλογικὴν καὶ ἐγκαταλείψας τὸν ἡρεμὸν καὶ κοστομὲν τὸν οἰκογενειαρχοῦ βίον, ἐγὼ τὸ ξέρω τί μοῦ ἐκόστισε, κινηθεὶς ἐξ οὐδενός· ἄλλου ἐλαττηρίου εἰμὴ ὑπὸ μόνῃς τῆς φιλοδοξίας. Ὅθι πράξω ὅ,τι εἰμὸς ἐστὶν ὑπὲρ τῆς πόλεως τῶν μεγάλων ἀναμνήσεων τοῦ Λαυρίου, τῶν μεγάλων ἐλπίδων τῶν μαρμάρων τῆς Πάρῳ (κατ' ἰδίαν) ἀλλὰ καὶ Δίνῳ ! . . .

Ζήτω τάρλα τάρλα τὰ

θὰ μοῦ φᾶτε τὰ λεφτά ! . . .

ΨΕ. ΨΕ.

ΧΡΟΝΙΚΑ

Καὶ ἄλλη παράδοσις χρυσῆς σημαίας τοῦ Μελά χθὲς εἰς τὸν κήπον τοῦ Σούτζου παρεδόθη καὶ ἐπυρπολήθη ὑπὸ τοῦ Πέπα Μαρμαρά ἐν μέσῳ ἐνθουσιασμοῦ, γέλοιων καὶ χαρᾶς !

Ἀπεβίωσεν ἐντὸς τοῦ σιδηροδρόμου μεταβαίνων ἐκ Βιέννης εἰς Παρίσιους ὁ Ἰάκωβος Ρογκότης, τελευταῖος γόνος τῆς ὁμωνύμου ἐν Θεσσαλονικίᾳ οἰκογενείας. Ἡ περιουσία του ἀνέρχεται εἰς 800 περίπου χιλιάδας λιρῶν. Μολονότι δὲ ἠλπίζετο ὅτι μέρος τοῦ ποσοῦ τούτου θὰ διέθετεν ὑπὲρ τῶν ἑλληνικῶν κοινοτικῶν καταστημάτων, δυστυχῶς ὅμως δὲν εὐρέθη διαθήκη του, οὕτω δὲ ὅλη ἡ περιουσία τοῦ περιέρχεται εἰς τοὺς πλάγιους αὐτοῦ κληρονόμους, ἐκτὸς δύο σποδαίων μεγάλων τοιφλικίων τὰ ὅποια ἦσαν βακουφικά, καὶ ὡς τοιαῦτα, ὡς λέγεται, πρόκειται νὰ δημευθῶσι. Κληρονόμοι του εἶνε ὁ βουλευτὴς κ. Γεωργιάδης, οἱ κ. Τιμιλέων καὶ Ν. Μαυρουδῆς, ἡ ἀδελφὴ αὐτῶν χήρα Βαλσαμάκη καὶ ἄλλοι τινες ἐν Κωνσταντινουπόλει.

Σήμερον παρασταθῶσονται ἐν τῷ Ἀπόλλωνι οἱ «Λησταί» τοῦ Σχίλερ, δράμα εἰς πράξεις πέντε. Τούτῳ ἀκολουθήσε-

διωδία ψκλησομένη ὑπὸ τοῦ κυρίου καὶ τῆς κυρίας Τασοῦ γλου «Ἡ ὑποψήφιος Χριστίνα καὶ ὁ πατέρας τῆς.»

ΛΟΙΜΟΚΑΘΑΡΤΗΡΙΟΝ ΑΓΙΟΥ ΓΕΩΡΓΙΟΥ

(ΤΟΥ ΕΙΔΙΚΟΥ ΑΝΤΑΠΟΚΡΙΤΟΥ ΜΑΣ)

Τετάρτη, τὴν 29 Ἰουνίου

Ἐὰν ἀκόμη δὲν ἔμαθον οἱ διάφοροι φιланθρωπικοὶ ἐν Ἀθήναις Σύλλογοι, ὅτι ἐν τοῖς καθαρζομένοις ἐν ἀγίῳ Γεωργίῳ καὶ τῷ «Μεσολογγίῳ» ὑπάρχουσιν ἄνθρωποι ἐντελῶς πένητες, τῶν πάντων στερούμενοι, ἄς τὸ μαθῶσιν ἤδη δι' ἐμοῦ. Ἐκεῖ μέσα παίζει ἡ καλοπέρασις μετὰ τὴν φτώχεια. Τὸ θάρρος καὶ ἡ ἀπελπισία. Ἡ ἀνετος ζωὴ, καὶ ἡ στέρσις. Δὲν ἐξετάζω τὸ ποῖον τῶν ἀνθρώπων. Φθάνει δι' ἐμὲ ὅτι εἶναι ἄνθρωποι. Δὲν γνωρίζω τί σκέπεται περὶ αὐτῶν ἡ Κυβέρνησις, καὶ ἂν θὰ ἔχωμεν δευτέραν περίδον Ἀλεξανδρινῶν. Τόγε νῦν ἔχον οὐδεμίαν ἐδοθη τοῖς ἀνθρώποις αὐτοῖς ἐπιχορήγησις παρ' οὐδενός. Ἦκουσα ὅτι ὁ Δῆμαρχος Πειραιῶς ἔδωκεν 100 δραχμὰς· ὅτι ὁ ὑγειονόμος κᾶτι στέλλει. Ἀλλὰ τακτικόν τι καὶ βεβαίον οὐδέν. Οἱ φιλάνθρωποι αὐτοὶ ὁμογενεῖς οἱ ἐν παντὶ πρωτοστατοῦντες, καὶ τούτας ἐγείροντες ἀξιώσεις ἐν τῇ καθ' ἡμᾶς κοινωνίᾳ, ζητοῦν κατὰλληλοτέραν περίστασιν φιλάνθρωπικὴν ;

Καὶ ἐνόςῃ ἡ καθαριὰς ἦτον ἐνδεκαήμερος, τὸ κακὸν ὀλιγώτερον. Ἦδη εἴκοσι καὶ μίαν ἡμέρας οἱ ἄνθρωποι αὐτοὶ θὰ εὐρίσκωνται ἐν ἀπελπιστικῇ ἀληθῶς καταστάσει. Τὸ ὀλίγον χρήμα ὅπερ πιθανῶς ἔφερον, βεβαίως ἐξηντληθῇ. Τί θὰ γείνουσι λοιπόν ; Ἐν ταῖς ἐφημερίσιν ἀνέγνωμεν ὅτι ἐτέρα πρόελευσις ἐξ Ἀλεξανδρείας διὰ τὸν ἅγιον Γεώργιον, εἶναι ἀπαραδεκτος τῇ διαταγῇ τῆς Κυβερνήσεως· ἀριστον καὶ σωτήριον τὸ μέτρον. Οὐτ' εἶναι δυνατόν πλείους τῶν 600 ἀνθρώπων, οἵτινες νῦν εὐρίσκονται ἐκεῖ, νὰ ζήσωσιν ἄνευ φόβου γενήσεως ἄλλου μiasματικῶς νοσήματος· ἐκτὸς δὲ τούτου καθίσταται ἀνέφικτος ἡ τακτικὴ ἐπιτηδεύσις τῆς καθάρσεως, ἐὰν ὁ ἀριθμὸς ἀνέλθῃ εἰς μεγάλητερον ποσόν.

Τὰ ἐκλογικὰ δὲν εἶναι ξένα καὶ διὰ τοὺς ἐν τῷ λοιμοκαθαρτηρίῳ καὶ τῷ «Μεσολογγίῳ» ὑπάρχον καθαρζομένοις ἐπίτηδες ἐλθόντες ὅπως ψυχίσωσιν ἐν Πειραιεῖ, ἐν Ἀθήναις, καὶ ἐν ταῖς Νήσοις.

Ἐκτὸς τούτων, ἄλλοι ἐξῶθεν μεταβάντες, ἐπὶ τῇ βεβαίῳσι ὅτι δὲν θὰ σπορκαρῶν ἤδη ὑβρίζουν, ἀπειλοῦν, σχεδὸν κλαίουσιν, ἐπὶ τῇ ἐτέρᾳ βεβαίῳσι τοῦ ὑγειονόμου ὅτι πᾶς ἐπὶ τῇ Νήσου εὐρισκόμενος θεωρεῖται σπορκαρισμένος καὶ συνεπῶς δι' αὐτὸν ἀπαγορεύεται ἡ ἀπομάκρυνσις. Εἰς ἡπείλει ὅτι τὴν ἡμέραν τῆς ἐκλογῆς κολυμβητὴ θὰ περάσῃ πέρα διὰ νὰ ἔλθῃ εἰς τὸν Πειραιᾶ καὶ ψηφοφορήσῃ· ἀλλὰ πολλοὺς τούτων κατησύχασεν ὁ ὑγειονόμος, εἰπὼν αὐτοῖς νὰ μένουν ἰσχυροὶ διότι «θὰ ζητήσῃ ὅπως ἕκαστος ἐκλογεὺς ψηφίσῃ ὅπου εὐρίσκεται τὸν ὑποψήφιόν του οὐ τὸ σῶμα θὰ γραφῇ εἰς ἐπὶ τούτῳ κοιμισθησόμενός κάλπας.» Καὶ ἡ δουλειὰ τὴν τετέλειωσε.

Οὐδεμίαν μέχρι τούδε ἐκλογικὴ διαδήλωσις ἐγένετο ἐν τῷ λοιμοκαθαρτηρίῳ. Ἐὰν, ἔλεγον, ὁ Σούτζος τοῖς ἔστειλλε καὶ καὶ καμμιὰ εἰκοσαριά βρυσούλαις ἔμπορουσαν κᾶτι νὰ κάμουν κ3 αὐτοί.

Συνοικεία προμηνύονται δύο—τρία. Κουμπάροι ἄφθονοι. Ἱερεὺς δὲν ὑπάρχει, καὶ στέφανα. Ἀλλὰ τὸ γόνιτρον ἐκεῖνο ὅπερ ἀκόμη αἰσθανόμεθα διὰ μερικαῖς Ἀλεξανδριναῖς, ἐξέλιπεν ἤδη ἐν τῷ λοιμοκαθαρτηρίῳ περίεργος σύμπτωσις. Παρέμεινεν ἐν μέσῳ τῆς χολέρας τὸ κάλλος, καὶ ὡ-